

In memoriam – Mladen Petrovečki (1960. – 2016.)

30. kolovoza 2016. jedan je od onih dana koje ću zauvijek pamtiti, makar ne htijući. Toga je dana zauvijek utihnulo srce mog učitelja, mog mentora i mog najboljeg prijatelja. Još uvijek ne vjerujem, čekam da se javi, trebam ga još toliko stvari pitati. A on se otisnuo iz ove dimenzije svojim zvjezdanim stazama, gdje nema signala. Otisnuo se Haronovm čamcem na obali Aheronta i krenuo tamnom vodom taj dan, krajem ljeta, stavljajući u tuzi sve nas na ovoj obali rijeke boli, ali i u nadi da ćemo se opet negdje sresti u vječnosti.

Mladen Petrovečki bio je osebujan. Jedinstven. Teško je dostojno pisati i govoriti o njemu, jer on je pisao i govorio bolje od sviju koje poznajem. U njegovoj zbirci pripovijedaka Zloduh, izašloj 1996. godine, po svojoj prirodi autobiografskoj, a koja je nastala u njegovim tridesetim godinama, i najbolje prenosi njegove misli i mnoge čežnje, postoji pripovijetka Bilješka o piscu u kojoj sam sažimlje svoju biografiju i svoju osobnost: „... Sjedio je usred velike pozornice zagrebačkog kazališta u kojem je rođen, i u koje bića nisu ulazila i izlazila kao publika, nego kao glavni izvođači sveukupne predstave života. Zamislio se u očekivanju društva. Sve je on u tom kazalištu naučio: čitati, pisati, računati, misliti logički i zaključivati. Tu je spoznao ustroj i djelovanje ljudskog tijela. Željan znanja, ni tu se nije zaustavio, pa je magistrirao i doktorirao, učeći život i u drugim kazalištima po svijetu. Po zvanju liječnik, po zanimanju imunolog, u duši matematičar i statističar, a po volji pisac i istražitelj, bio je u stvarnosti ljubitelj svega što se može voljeti i željeti, pravednik i griješnik, hedonist, naturalist, istodobno egoist i altruist. Bio je jedan od onih koji u samoći vape za društvom, a u društvu tuguju za samoćom, jedan od onih koji nikad nisu zadovoljni jer, što god se učini – može biti bolje, što god se postigne – može se još više. Bio je jednak svim ostalim članovima kazališne družine, a istodobno od svakoga različit kao što su se i svi ostali po nečemu međusobno razlikovali.“

Uistinu je Mladen bio poseban, vrhunski intelektualac, erudit, liječnik, specijalist laboratorijske imunologije, profesor medicinske informatike u trajnom zvanju, autor mnogobrojnih znanstvenih radova, knjiga, priručnika, kolegija, izvanrednih predavanja... Njegov je kurikulum nevjerojatno raznovrstan jer mnoge su teme, znanstvene i filozofske okupirale njegovu pažnju i sve ih je izučavao rijetkom strpljivošću i ustrajnošću, raščlanjujući ih do najsitnijih čestica koje je mogao spoznati, sve do osnovnog prvotnog oblika, tumačeći tada njihovu fraktalnu složenost genijalnom jednostavnošću. I tako je rado prenosio svoje znanje i svoj entuzijazam na druge, imajući pri tom upravo tu rijetku ustrajnost i vedrinu, uvijek pohvalu, pozitivnu motivaciju, apsolutno razumijevanje i nikad osudu. Bio je čovjek iznimnog integriteta i beskompromisnog poštenja kakvo se rijetko viđa, i koje je uistinu živio i koje je obilježilo sve njegove aktivnosti. Bio je domoljub, volio je nadasve svoju domovinu iako je bio kozmopolit i svjetski putnik, duboko poštujući druge i očaran svim civilizacijama, onim stvarnim, kako antičkim tako i suvremenim, kao i onim fantastičnim i mitološkim i u njima nalazio motivaciju, odgovore i vjeru.

Volio je računalnu tehnologiju, klasičnu glazbu, biciklom je jednom zgodom u dva dana otišao iz Zagreba sve do Baranje. Volio je jezik, riječi, kazalište, film, književnost i pjesme. Shakespearea, Ovidija i Luku Paljetka. Hamleta je recitirao i na klingonskom. Slagao je najljepše i najbolje vlakove od Lego kocaka. Nema kazališne predstave u Hrvatskoj koju

nije kritički pogledao, kao i mnoge predstave najznačajnijih europskih kazališnih scena. Slušao je Bjork. Ništa nije radio površno.

Iza sebe je ostavio nasljeđe svojih djela, svojih studenata koji su ga iznimno voljeli, svojih učenika, svoje Katedre za medicinsku informatiku. Na sve ljude koje je sretao ostavljao je snažan dojam. Obuhvaćao ih je svojom mentalnom snagom, iznimnom obrazovanošću, pristojnošću na granici stidljivosti, obzirnošću, uvažavanjem i nesebičnošću, iskrenom zainteresiranošću, barokno složenim smislom za fini humor te dječaćkim šarmom, ostajući uvijek nepokolebljivo svoj i jedinstven. Njegov je gubitak za njegove bližnje nenadoknadiv. Ostavio je u žalosti svoje prijatelje, svoju obitelj, napose svoje obožavane unuke Filipa i Lauru.

Bili smo prijatelji i bliski suradnici dvadeset godina. Kroz razne prilike nalazio je ingeniozna rješenja i u najtežim vremenima. Radio je uvijek pošteno, do kraja, s vjerom u pozitivan ishod koji nam se i zbivao. Nadala sam se, žarko željela i vjerovala da će i bitku s opakom bolešću dobiti. Borio se, ali je spoznao da pogodnog oružja u toj borbi, u ovoj dimenziji, za njega nema. Otišao je tužan, ali spreman. Sigurna sam da je prešao u svijet u kojem je našao mnoge odgovore na postavljena pitanja, ali i, poznajući ga, set posve novih pitanja za čijim će odgovorima njegova blistava osobnost tragati u vječnost.

Lidija Bilić-Zulle